

Poetrylitics

•

A fénytölcserben, figyelem.

A nő.

„... néhány új, gyönges vers.” És nevetés.

*szakíts szét
csinálj egy kis helyet
a magad számára*

Tudod, melyik szó érdekes?

szakíts ketté

Melyik?

Az odaadás. Odaadó (*mert tetszem neki*), oda-adja magát.

Ez azt jelenti, hogy nem fontos, hogyan viselkedik, az még csak nem is róla szól ... Érted? Hanem rólam. Oda-adja-magát nekem. Velem van. Ha én is odaadó vagyok vele, akkor velem van, mellettem, szorosán összetartozunk.

Szakíts ketté. Csináld már, nyúlj be a fogóval a bordáim közé

– Vagy tudjátok, mit? Mi lenne, ha inkább ...

*Ollót ide! Ess neki ollóval a derekamnak, ötven fölött, hisz
tudod, a holdfázisok*

– ... mivel ez már a könyökömön jön ki, már ti is kívülről fújjátok, nem igaz? Lelkes taps. Tényleg lelkes, látszik, hogy szeretik a nőt.

*Semmit se látok, mert a szemem átültettem valaki másba, és
most várom, hogy mi kel ki belőle*

Néhányan elég messziről jöttek azért, hogy láthassák. Zoia egy sztár. Mindenki ismeri. Amikor nehéz helyzetben vannak (*tudjátok ti, hogy az emberek milyen, de milyen nehéz helyzetbe kerülnek néha?*), akkor a verseivel vigasztalódnak. A szavai nem úgy működnek, mint a szavak, az ő szavai a természet részét képezik, a földből nőttek ki, a fákon termettek, a patakokban gyűjtötte őket össze egyenként, az égből hozta le őket. A szavai ehetők. De tényleg. Táplálóak. Meghízol tőlük.

a falban lévő résben elszárad durva, kopott énem

– De tényleg, áruljátok el, szokott ilyen történni mással is? Hangos reakció, szájukba vett ujjukkal élesen füttyögnek, fröcsögő nyállal kiabálnak. Az autók már napok óta Brooklynban

gyülekeznek, táboroznak, mert azt mondta, hogy felolvasást tart, amikor szépen megkérték rá, és abbahagyta az ellenkezést és rábólintott, hogy rendben, felolvassa néhány versét. Zoia-t hallani! Élőben! A hangszálain megszólaló hangokat, ahogy a levegőt beszívja a tüdejébe, ahogy a szíve ott dobog, közvetlenül előtted, és ha megpróbálsz, ha tényleg megpróbálsz, akkor megérezheted a lüktetését! A szívét! Húha! És eljöttek, jaj, ha látnátok őket, a lelkük átfagyott, a frizurájuk olyan vicces, és valahogy

szakíts ketté, mert nem kapok levegőt!

mind olyan szomorúak. Meleg a lélegzetük. Az erőszakot nem ismerik. Ki tudja, honnan érkeztek, és még olyan fiatalok. A szüleik végül megint cserben hagyták őket. A szüleik olyan pokolian rettegnek, nekik azonban nem szabad félniük, ők meg akarnak nyílni az emberek előtt, nem pedig elmenekülni előlük. Olyan bűnök áldozatává kell válniuk, melyekre szüleik még csak gondolni se mertek. Újra egy generáció, amely végre odatartja arcát az idegenek pofonjainak!

– Bízhatok meg mindenkiben! Legyetek kutyák, ölebek, naiv kutyusok, lökdössétek őket mancsotokkal, bökdössétek orrotokkal, és tegyetek úgy, mintha ártatlanok lennétek, úgy értem, ti valóban ártatlanok vagytok, teljesen ártatlanok, a lényeg az, kispofáim, hogy legyetek azok, amik vagytok!

Odaadó, gyöngéd, elnéző és kedves. De a hátam nem felejt. Ösztövért öszvért.

/

A XX. század elején ezen a területen egy szöggyár működött. A fekete csütörtököt (tűzdekrach, 1929. augusztus 24.) követően a gyár tönkrement. 523 ember vesztette el az állását. Az 1930-as években itt működött az Üdvhadsereg (protestáns egyház, melyet William és Catherine Booth alapított 1865-ben az Egyesült Királyságban) helyi szervezete. A II. világháború idején egy lőszergyárat építettek fel a területen. A II. világháborúban 60 millió ember halt meg. A II. világháború után, amikor a lőszer iránti kereslet megcsappant, állatmenhelyet létesítettek a helyén. Az állatokkal kegyetlenül bántak. 1975-ben egy fiatal aktivista, Alex Pacheco (aki 5 évvel később megalapítja a PETA szervezetet) beszökött a menhelyre és Leicaflex márkájú fényképezőgépével (35 mm SLR) megörökítette az ottani elképesztő állapotokat. A képeket beküldte a *The Village Voice* magazin szerkesztőségébe. A fekete-fehér képek hatalmas felháborodást váltottak ki a közvéleményből. A menhelyet bezárták. A helyi hatóság később megvette a telket és utazó művésztársulatoknak adta bérbe, melyek ihletet merítettek a hely történetéből. A helyet fölkereste Annie Leibovitz, Andy Warhol, Gil Scott-Heron, Jean-Michel Basquiat. A crack-járvány csúcán (a 80-as évek végén) a területet drogdílerok lepték el. Amikor a crack-biznisz kifűjt (mindmáig megmagyarázatlan okokból hirtelen összeomlott az ópium piac), akkor átengedték a drogosoknak. Edna Welquer szociális munkás huszonöt évig látogatta a területet (amit a narkósok kedveskedve a *Pokol ebédlőjének* becéztek), segített a szerencsétleneknek és megfigyeléseiről naplót vezetett. Amikor az elvonási tünetek okozta delíriumban egyik gondozottja halálra szúrta, a fia megszerkesztette és könyv formájában kiadta naplójegyzeteit. A rendőrség ezután elkergette a drogosokat, a helyi hatóság pedig bebetonozta a bejáratokat. A hely azóta elhagyatott.

A Poetrylitics fesztivál szervezője, Max Adorcuse (művésznév) volt az, aki mindezt megálmodta, a területet kibérelte és történetét a röplapok hátoldalára nyomtatta. Zoia a fesztivál legfőbb sztárja, akinek a jelenléte garantálni fogja NYC anarho-értelmiségének és a város összes hip, true, cool, real, down-and-dirty arcának részvételét. Már alig várja.

(de a II. világháborúban tényleg nagyon sokan meghaltak)

/

A városra fullasztó hőség borul, melyben megáll az idő. Valaki egy nagykalapáccsal nekiesett a tűzcsapnak, más a szökőkút vizébe merítette a fejét. A galambokat apró szívinfarktuszok rántják le egymás után az égről. Az utcák mintha egyetlen egy lihegő kutyanyelvűvé olvadtak volna össze. Gyakoriak az áramkimaradások és az öregemberek a hónuk

alá dugott, jéggel teli zacskóval hűtik magukat. *Bumm*, közlekedési baleset, aztán *bumm*, még egy. Az emberek megzavarodnak, ha még egy fokkal melegebb lesz, meglátjátok, teljesen meg fognak tébolyodni. A csatornában lévő szennyvíz szintje megemelkedett és beleömlött a folyókba. Karton-lepratelep. Valaki cigarettára gyújt. Valaki épp eloltja. Utcai verekedés, baszki, semmi sincs ingyen. Napsugarak korbácsolják a betont, a falak csapdába ejtették a hőséget, az egyikről a másikra verődik, nőttön-nő, égeti a talpat, valaki hajszáritóval szárítja a haját – micsoda egy idióta.

Zoja kételkedve lehunyta szemét. Nehezen hihető, hogy mindez létezik. Épp kávézás közben, miközben kifelé nézel az ablakon. De hát emberek, az isten szerelmére, kikészít titeket ez a hőség, húzzatok vissza a lakásotokba!

/

Ludovico Överchild egy több évtizede tartó mániás szakasz foglya. Nehéz lenne megmondani, mi váltotta ki belőle. Egy elektromos összeomlás vagy az anyagi szálak közötti összeütközés, esetleg az ellentmondásos kvantumállapotok furcsa malmában való őrlődés. Az egy az nem egy, amíg alaposan szemügyre nem veszed. Az egyszerű axiómák darabokra hullanak, ha egy másik szögéből nézed őket, és ha ezerszer ellenőrzöd és aztán a végeredményük átlagát veszed, akkor a kép teljesen mást mutat. Egyes emberek tombolásra születtek. Másokat a világűr bőszt fel. Ludovico nappal teljesen normálisan viselkedik, gürcöl, mint a többiek, mázol és csuszatol, a kalapácsával csapkod és raklapokat pakol és munkadarabokat lyuggat, használja a kezét, ha arra van szükség, beszélni viszont nem szeret. Csak éjjelente esik misztikus révületbe. Sötét látomások, töredékes égi jelek. A káoszról a rendbe; a szavannalakó Ádám és Éva öröksége. Amikor a magas, száraz fűben fekszel és valami megmoccan a közelben, akkor jól jön az éles szem. Talán csak a szél fúj, talán egy tigris érezte meg a szagodat. Azokat, akik nem tudták tartalommal kitölteni az üres helyeket, nem tudták levonni a következtetést, megrajzolni az egész képet a töredékek alapján, koherens egészet alkotni a fű hullámmászásából, azokat a tigris fölfalta. Az ilyen aggyal rendelkező embereknek nem születtek utódaik. És most radikálisan elmentünk az ellenkező irányba.

Este Ludovico valaki más bőrébe bújik és amuletteket hord, összeszorított fogakkal varázsigéket sziszeg, szinte vallási fanatikussá válik, az összes horoszkóp *csakis róla* szól, a történelem szerelmese; a gyógyszertárak keresztjéről Jeruzsálem jut eszébe, a szemaforon lévő vörös tenyér a Wounded Knee-nél történt indiánmészárlásra utal. Ez a mostani hőség nem tesz jót neki. Erősen hisz a determinációban, és ez mázsás súllyal nehezedik a vállára. A Nagy Vágás elől nem fog kitérni. Az éjszakai klubokból néha úgy menekül el, mint Cortes Tenochtitlanból a Szomorúság Éjszakáján. A melegbárokba a hálós trikók látványa s a tengeri tajték illata vonzza, amit a *Pequod* bálnavadász hajón lehetett érezni.

Az ajtónálló fiúk albánok. A macskatábornok egyelőre elkerüli. A falon lévő ZOIA graffititól rossz előérzete támad. $Z = 7, O = 7, I = 1, A = 1 = 7+7+1+1=16!$ A tizenhatos szám Ketu hatása alatt áll, amely a jó és a rossz karmikus összegzéseként a leszálló holdcsomópontot jelöli. A mágneses pólusok felcserélődnek és a Föld a feje tetejére áll. A tektonikus lemezek egymásra torlasztják a kontinenseket, és csak az új Himalájákba gyűrődött fosszilis maradványok maradnak fenn, melyeket tízezer évek múltán újra monoklis öregemberek fognak kiásni a földből és unokáiknak mutogatni, nézd csak, ez egy *Newyorcus complexus* kulcsfontja, és a kulcs megnyitja a Pokolba vezető kaput, amely a Mennyen kívül lesz, mivel Ludovico kiszámította, hogy mikor fog kialudni az utolsó fény is a Flatiron Buildingen, bár jóslatával teljesen mellélőtt.

/

– Mondd csak, te egyáltalán nem érzed a különbséget aközött, ha egyedül vagy és aközött, ha együtt vagy valakivel? Tényleg nem érzed, mennyire más, fizikailag is mennyire más, legbelül? Amikor egyedül vagy, akkor a magad ura vagy, mindent eltervezel, az akaratom cselekvésre ösztönöz, úgy értem, bármit megtehetsz, lehetsz akár gyöngye is, tönkreteheted magad, de a harc a saját fejedben zajlik le, tudod, érzed, ismered a csatateret, tudod, mit kellene tenned azért, hogy az akaratomat másfelé irányítsd, teljesen világos előtted, és csupán a lustaság, vagy, ahogy már mondtam, a gyöngeség az, ami korlátoz abban, hogy engedelmessédj, de mindez amúgy is nyomban elveszti jelentőségét, amikor kapcsolatba kerülsz valakivel. Más szabályok, teljesen más szabályok, és én személy szerint biztos vagyok benne, hogy a harc

áttevődik egy másik síkra, ami egyáltalán nem az egyéni belül van, hanem ott lebeg valahol a levegőben, mint egy szociális hártya, illetve, nem is tudom, hogy fejezzem ki magam pontosan.

– Mint valami holizmus, vagy mi?

– Lehet, szóval, nem tudom, akár holizmusnak is hívhatjuk, az egész nem ugyanaz, mint a részek összessége, ez világos, de mégis jobban különbözik, nem csak hogy az egész más, hanem a részek kölcsönhatásba lépnek egymással, akkor fizikai tulajdonságaik is megváltoznak, és már nem ugyanolyanok többé, mint amilyenek az egyenletbe való belépéskor voltak, hanem az egyenlet eredménye visszahat rájuk és megváltoztatja a részeket úgy, hogy azok egyenlőek legyenek vele, érted? Az eredmény már ott van és beszippant, megváltoztat, azonnal, mihelyst sokszorozódni kezdesz.

– Ok, rendben, mondjuk, hogy értem, habár totál szkeptikus vagyok ezekkel a metafizikai fogalmakkal szemben, amiket mondasz, mint egyenlet, szociális hártya, valami, ami már létezik és megváltoztat bennünket, hogy önmaga létezhessen, nekem ez valami olcsó platonizmusnak tűnik, de rendben van, mondjuk, hogy a vita kedvéért elfogadom, mert épp most olvastam egy jó cikket egy fickóról, egy Nobel-díjas matematikusról, aki egy igazi zseni, de megunta a technológiai iparban való munkát, mivel ott végsősoron, akárhogy nézed is, a hadiiparnak dolgozol, és a matematikát alkalmazva a társadalomtudományokkal kezdett el foglalkozni, elsősorban a nagyvárosokkal, és létrehozott egy hatalmas számítógépes adatbázist mindenről, a lakosságról, a jövedelmekről, a foglalkoztatásról, a bűnözésről, mindezeket a paramétereket feldolgozta, és meglepő következtetésekre jutott, ugyanis megállapította, hogy amikor például a lakosság megduplázódik, akkor minden lakos termelékenysége egy bizonyos százalékkal megnő, és ez, ha összefüggéseiben nézed, akkor minden paraméterben visszatükröződik, ami azt jelenti, hogy minél több ember van együtt, annál nagyobb mértékben járul hozzá mindenki a közöshöz.

– A társadalmi érintkezés az exponenciális növekedés kulcsa. A civilizáció motorja.

– Igen, csak hogy ez még nem jelenti azt, hogy a civilizáció elengedhetetlenül szükséges, vagy hogy már itt lebegett valahol a levegőben és csak arra várt, hogy ez a kapcsolat létrejöhessen, és aztán megvalósulhasson, mint valami önbeteljesítő jóslat. Lehet, hogy valami egészen banális poént találtunk ki.

– Lehetséges. De vajon ez nem helyezi-e teljesen új, valóságosabb megvilágításba az összeesküvés-elméletek kitalálóinak minden olyan állítását, miszerint egész seregnyi automatizált vadászgép röpköd felettünk, melyek rakétáikkal habozás nélkül a földre tesznek egyenlővé bármely területet, ahol túl sok ember gyűlik össze?

– De vajon miért akarnak ezek *a valakik*, akárkik legyenek is, hogy az emberek ne gyűljenek össze?

– Mert elégedettek azzal, amit létrehoztak? Mert nem akarják, hogy a dolog tovább növekedjen? Mert beérik azzal, amijük van?

– Hogy a kapzsiság kiveszett volna az emberekből? Megőrültél?

Körülbelül ilyen jellegű eszmecsere zajlik az egykori szögek, lőszerek és elveszett sorsok gyára” előtti parkoló egész területén – őszinte és széleslátókörű, sokat ígérő, de végsősoron ellentmondást nem tűrően belterjes. Ebben az esetben (a két beszélgetőtárs Rupert „Rust” Stiglitz és Brian Baedekker, akik meglehetősen reprezentatív figurák) a konklúzió erős szépségszisztemet tükrözött, ami a párbeszéd lehetetlenségének enyhébb formája – a konklúzió keményebb formáinak, a barbár „*gőzöd sincs, pofa be!*” üvöltés mellett, szinte mindig erkölcsi vonatkozásai is vannak. A felvilágosult embereket semmi se csöndesíti le oly hatékonyan, mint a fenyegető gonoszság lehetősége.

– Izzítsátok fel eszméiteket! Hallassátok a hangokat!

Max Adorcuse (aki szeretné, ha az emberek Adorkúze-nak hívnák, ezért mindenki Adorkusnak szólítja) rendkívül lelkes. Körbejár a hangszóróval és félpercenként belekurjant valami jelmondat szerűséget. (Anómiát – soha! A társadalom tagjai társalogjanak egymással!) A látogatók fárasztónak tartják, de elviselik, mivel futótűzként terjedt el köztük a hír, hogy *az a hangszórós majom hozta ide Zoiát*. Különböző is megérdemelt némi szimpátiát – a fesztiválba beleöltte az összes megtakarított pénzét, miatta elvesztette az állását, a barátnőjét, a barátait, és az elmúlt félévben úgy gürizett, mint egy bolíviai alvállalkozó: a területet kitakarította, bevezette az áramot és a világitást, rendbe hozta a vizesblokkot, odacipelt egy víztartályt és még a

belsőépítész szerepét is eljátszotta, amikor jó esztétikai érzékkel úgy rendezte be a teret, hogy emberek nélkül se nézzen ki tök üresnek és elhagyatottnak.

– Szervezzétek meg magatokat, hogy szervezettek legyetek! Önmagatok kiteljesítése legyen a célotok!

/

Amikor belépek a lakásomba, a nappali közepén a padlón, a szürke szőnyegen, olyan látvány fogad, amely láttán még nemrég is behunytam volna a szemem vagy elnézést kértem volna, vagy egyszerűen megfordultam és kimentem volna a lakásból, dühösen önmagamra, hogy a lelkem legmélyén még mindig élnek bennem egy teljesen hétköznapi nevelés mintái és egy ilyen látványt nem tudok egyszerűen szépnek látni, hanem mindenféle testi és érzelmi reakciót vált ki belőlem, melyeket képtelen vagyok befolyásolni és amelyek miatt mindig újra és újra olyan dolgokkal szembesülök, melyeket már rég ki kellett volna irtani magamból, olyan dolgokkal, mint például a szégyen, a vágy, sőt az irigység e két test fiatalására és szépségére, melyek meztelenül élvezik szőnyegemen a pillanat gyönyörét, mintha a világ tényleg olyan lenne, amilyennek mindannyian szeretnénk – gondtalan és érzéki és gyöngéd. Nagy bátorságot igényel részemről, hogy lecsöndesítsem testem spontán reakcióit. De bátornak kell lennem. Ez életem alapja. Különösen most. Dr. Clotos azt mondta, hogy már nem tart sokáig. És meghátrálhatnék, éppen most ezt senki se vethetné a szememre, ha engednék saját testemnek és rájuk förmednék, hogy menjetek szobára, ti üzekedő nyulak, és még véletlenül se koszoljátok össze nedveitekkel a szőnyegemet, vagy legyen bennetek egy morzsányi tisztelet mások iránt, hogy nem mutogatjátok fitt, fiatal, feszes testeteket mintegy gúny tárgyává téve mindazt, ami öreg, elnyűtt és nemsokára meghal.

De nem tettem. Pont ezért. A test árulására nem válasz önmagam feladása. Nem lesznek fehér zászlók. Most válik csak igazán fontossá mindaz, amit az elméddel teszel. Ezért lehiggadok és rájuk szegezem tekintetemet. Egy lépéssel közelebb lépek. Marjorie nálam lakik, azóta a lakótársam, hogy megmentettem a tudatát és az életét. A fiúját nem ismerem, most látom először. A hátán lévő tetoválás a farkcsontjától a lapockájáig húzódik végig, a háta minden lökéskor ívben meghajlik. A lány ujjai testébe vájnak. Gyöngédek. Gyönyörűek. Marjorie meglát és a kéz mosolyával arcán elfordítja fejét. Leteszem a szatyraimat és bemegegyek a szobába. Anwar még alszik. Korábban kelt föl, mint én, napkelte előtt, reggeli közben olvasott, aztán visszafeküdt aludni. Én nyolckor keltem, elmentem a boltba, az orvoshoz, aztán kávéztam. Pokoli hőség van odakint. Fogom a fényképezőgépet, a jó öreg Leicát, a falról leveszem a hosszú piros selyemsálat és mellettük elhaladva – akik még mindig a földön lihegnek – kimegyek a kamrába. Megtalálom azt a doboz festéket, ami a legutóbbi festéskor megmaradt. Eszembe jut a festő. Egy vonzó, veszélyes férfi. Megragadta a karomat és egyetlen mozdulattal az értésemre adta, hogy mit akar tőlem. Nem hagytam magam. Most már sajnálom. Adtam neki egy példányt a verseskötetemből. Megköszönte és elment. A festék sárga, amilyenek a fogai voltak. Odamegyek hozzájuk. A festéket köréjük öntöm, rajzolok köréjük egy sárga kört. Ott vannak a közepén. A fiú csak most vesz észre. Rám mosolyog és a karja megrándul. Szeretne kezet fogni velem, bemutatkozni. Megrázom a fejem, nem kell, rendben van, folytassátok csak. Mélyen beléhatolt. Az orgazmus közeledik, egyre tágabb és tágabb a hárttyája. Érzem. A sálat rádobom a hátára. Bekerítem őket, mint valami zsákmányt. Az ujjamat a ravaszon tartom. Várom. Nyögés. A párzás nedves lüktetése. A ritmus egyre gyorsul. A fenekét összeszorítja. A lány mellbimbói mellkasához dörgölöznek. Annyira erős, hogy a térdemen érzem a lökeshullámot. Lövés.

Most már jogos, hogy elszégyellem magam. Kéj-tolvaj. Visszavonulok a szobámba. Anwar fölébredt.

– Jó reggelt!

– Jó reggelt!

Az 1981-ben Bászrában született Anwar ibn Tahir ibn Anas Al-Dukhan valamiféle herceg. Családjával közvetlenül az idősebb Bush által indított háború előtt költözött Bostonba, ahol a folyó túlsó partján, a Harvardon tanult nemzetközi jogot. A kalifátus megalapítása után állást kapott az AVLHÉVEEÉ-nál (Azonos Vagy Legalábbis Hasonló Értékeket Valló Emberek Egyesült Érdekközössége), ami az ENSZ jelenkori utódja. Már több mint 30 éve él Amerikában – a bürokráciával, ünnepekkel és díszvacsorákkal torkig van – és nemsokára, bármikor bekövetkezhet az, ami az utóbbi években minden mást egyre inkább háttérbe szorítva létezésének egyetlen céljává vált.

Zoiával néhány hete, teljesen véletlenül ismerkedett meg egy közkönyvtárban, ahol szinte ugyanabban a pillanatban akarták kikölcsönözni az *Electric Kool-Aid Acid Testet*. A beszélgetés és a kávé után az ágyban kötöttek ki – már mindketten elég idősek ahhoz, hogy az udvarlást ne nyújtsák el a szükségesnél jobban. Ezekben a napokban válnak el egymástól.

– Kialudtad magad?

– Az utolsó két óra nem volt az igazi. Állatias hangok hallatszottak.

– Már két órája csinálják?

– Ahogy elmentél, rögtön nekikezdték. Az utolsó fél óra kicsit nyugisabb volt. Az elején azt hittem, élve nyúzza meg a nőt.

Zoja megvakarja az orrát.

– Tudod, mi jutott eszembe, miközben néztem őket?

– Mi?

– Hogy a fenébe nem találtunk egyetlen pornográf barlangfestményt sem?

Anwarból kitör a nevetés. Zoja hangosan gondolkodik.

– Hol vannak a falloszok, hol vannak a koituszok és kunnilinguszok? Csupa bivaly, bölény és vadmacska, csak vér és erőszak, sehol semmi szex. Kőkorszaki puritánok.

A férfi megköszörüli a torkát, a szeme könnybe lábad a nevetéstől.

– Azért a Kezek barlangja elég erotikus látványt nyújt.

– Az hol van?

– Argentínában.

Marjorie bekopog. Zoja kinyitja az ajtót. Egy férfi fürdőköpeny van rajta.

– Amióta bejelentetted, hogy felolvasást tartasz – mondja Marjorie –, megint jött egy tonna leveled.

– Felolvasol? – kérdi Anwar.

Zoja bólint.

– Ma.

– Ma?

– Velem jöttök?

Marjorie hátrapillant és mosolyogva megrázza a fejét. Kezével benyúl a fürdőköpeny nyílásába, de nem látni, mit csinál.

– Hol, mikor? – kérdi Anwar.

– Este, valahol a Bed-Stuyhoz közel.

– Rossz környék – mondja Anwar.

– Ah, már nem olyan szörnyű – reagál Marjorie –, a házfoglalók új generációja meglepően békeszerető. Szerintem az egész északkeleti szcéna eljön meghallgatni. Ilyen eseményt azóta nem látott Brooklyn, amióta Yoko Ono a tizedik évforduló alkalmából felgyújtotta magát.

– Az aztán totál morbid volt – mondja Anwar.

– Hány éves is volt akkor? Több mint száz?

– Kilencven valahány – feleli Zoja.

– Pontosan nyolcvankilenc – mondja Marjorie.

– Örült japánok – jegyzi meg Anwar.

Erre mindhárman vállat vonnak.

– Nos, remélem, ma éjjel senki se gyújtja föl magát – szól Zoja –, már amúgy is túl nagy a hőség.

/

Hatalmas fényalmok – ez az idő. Ludovico ócska lakásának egyetlen ablaka előtt áll és a redőnylécék közé dugott ujjával szétfeszíti azokat, hogy rést nyisson a napsugár vékony pásmájára előtt, mely nyúzott arcára vetül, miközben a kinti fölforrósodott várost nézi, s a háttérből egy hosszú délutáni sziesztáját töltő férfi horkolása hallatszik. A távoli hidak mögött a Nap lassan leereszkedik. Szeretné, ha lenne végre valaki, aki hisz benne. A felizzított fémprizmák rózsaszín szivárvánnyá törik a fényt. Újra legyűrte a szenvedély. Újra elment a lányért, hogy magával vigye, bár utána mindig olyan nyomorultul érzi magát. Túl meleg van a munkához. A főnöke felhívta, de nem szólt semmit. Ok, ha semmi, akkor semmi. Aztán a kanapén üldögélt, az ölebe bámulva, amíg el nem tűnt a padló és már csak a pénisze maradt. Mielőtt megadta volna magát, mielőtt izzadságban úszva, átkozódva elviharzott volna otthonról

oda, ahol tudta, hogy megtalálja a lányt, eszébe jutott az álma. Álmában meztelen volt és erős, és a macskák, akik szerették – látta a szemükben, hogy végre szereti valaki – szétmarcangolták a testét és nyersen fölfalták. Amikor eszébe jutott az álma, tudta, hogy ma nem fogja nyomorultul érezni magát. Hogy ez nem vereség lesz, hanem a csata előtti szertartás. Zoia ellopta tőle a hitét és ellopta híveit. Ösztövére ösztér. A fagyasztóban lévő macskák már kőkemények. Ennek a sok fénynek, ennek el kell jutnia valahová.

/

Max Adorcuse megnyalja tenyerét. Életében először van olyan érzése, hogy valami tényleg megéri a fáradtságot. A sós izzadság rá a tanú. A hangszórót a szájához illeszti, mély levegőt vesz, hogy beleordítson.

– Ne, kérem ne!

A maradék levegőt az orrán engedi ki és jobbra fordul, ahol egy öregember áll könyörgő arckifejezéssel. Egyik kezében botot tart, a másikat elővigyázatosan a füléhez illeszti.

– Hogy van, uram?

– Jól, mondhatni. Csak a fülem nem szolgál már olyan jól, ahogy szokott, nyilvánvalóan túlterheltem az évek során, úgyhogy most már csak sípol, ha valaki kiabál. Ki nem állom, ha az emberek kiabálnak, bár, mondhatni, megértem, hogy erre miért van néha szükség. Tömegkommunikáció, igen, hogy úgy mondjam.

Az öreg beszédét idegrángások és nyálás sziszegő hangok szakítják meg, miközben kezével ide-oda kapkod az arcán.

– Max Adorkúze vagyok.

Köhögésbe fulladó nevetés.

– Horkheimer, Adorno, Marcuse, igen, ne aggódjon, jól ismerem őket, mondhatni, mind ismerem.

– Ön is ismerősnek tűnik nekem.

– Igen, igen, igen, mondhatni, szóval te vagy az, aki ezt az egészet összehozta?

– Igen, én vagyok.

– Jó, mondhatni nagyon jó. Sokan eljöttek.

– Igen. De nem akarom becsapni magam. Zoia miatt jöttek el ennyien.

– Az emberek szeretnek ismerkedni, te meg jó apropót teremtettél nekik, mindegy is, milyen alkalmából trombitáld őket össze, mondhatni, csak az a fontos, hogy most itt vannak. Meglehet ...

– Meglehet, hogy mi?

– Meglehet, hogy valami jó sül ki ebből az egészből.

Néhány bokor szeretkező párok vágyától reszket. A száraz levelek közül itt-ott kivillan a meztelen bőr. Por, izzadság és mézédés szex.

/

A levélkupac tetején a postás üzenete: Nyiss magadnak postafiókot, mert én két év múlva nyugdíjba megyek, de addig a leveleid totál kikészítik a hátamat! – Üdv, Rudy. Rudyval régen nagyon jó barátok voltunk. Hogy mi történt? Nem emlékszem. Azt hiszem, belém szeretett. Talán megpróbált megcsókolni? Vagy ezt csak álmodtam? Nem tudom. Egy reggel nem jött be többé kávézni. Ennyi történt.

A kötetem megjelenése utáni első napokban rengeteg levelet kaptam. Az egész levéltömeget szétszórtam a hálószoba padlóján, ahol a borítékok húsz centis réteget alkottak, aztán levettem a cipőm és belevettem magam a borítékok közé, ott aludtam köztük. Egymás után téptem fel őket és olvastam el sorra a leveleket. Tengernyi érzélem! Úgy éreztem magam, mint annak a tüskének az ingerületvezetője, amelyik ott lapul mindannyiunk lelkében, az a mélyen rejtőző aranytüske, amelyik kettéhasítja a mindennapok fátylát, egy apró rést üt rajta, melyen keresztül aztán az igazság cseppjei kiszivárognak ... Igazságon persze az őszinteséget, azt a mohó, csodás, szörnyű őszinteséget értem. Amikor a városban járunk, el vagyunk rejtőzve. Szükségünk van egy impulzusra ahhoz, hogy valóban kitárulkozzunk. Az ablakokon át zuhogott be az érzés: Nem ismerjük egymást. Alapjában véve nem ismerjük egymást. És mennyi erőfeszítést teszünk azért, hogy eltömsük a rést. A szoba a hormonok keltette zokogástól visszhangzott. A levelek írói legmélyebb érzéseiket tárták föl, nehéz elképzelni, micsoda

mélyreható betekintést kaptam lemeztelenedett lelkükbe. Láttam, hogy nem vagyok egyedül, egyáltalán nem. És azóta egyetlen verset se írtam. Az embereknek nincs szükségük versekre. Csak egy fülre, ami meghallgatja őket. De őszintének kell lenniük, különben mindez csak illúzió. Semmi természetes. Egyszerű művészet.

Drága Zoia,

attól félek, hogy a világ nem a helyes irányba halad. Ebben mindannyiunknak megvan a magunk felelőssége, mert nem tudunk megszabadulni a parancsuralmi létezés nyűgétől. De remélem, hogy még nem vagyok túl öreg ehhez. Szeretnék titeket mind egy rakáson látni.

Harmincöt éves vagyok. Egy bizonyos baljós szeptember tizenegyedikén születtem, biztos tudod, melyik évben. Egy nagyon furcsa világban nőttem fel, melynek furcsaságára csak akkor eszméltem rá, amikor egy kicsit jobban megismerkedtem azzal a világgal, amilyen egykor volt. Lehet, hogy ez csak egy projekció. Lehet, hogy a világ örök idők óta nagyon furcsa hely és a furcsaság általunk átélt fajtája csak egyike annak a sok változatnak, melyben e szörnyen becsutott világ manifesztálódik. Bár nem tudom. Vonzódom a 60-as évek ellen-kultúrájához. Nagy hatással volt rám a 90-es évek techno-örülete. A harmadik évezred elborzaszt. Úgy vélem, mi magunk vagyunk a hibásak, mivel meggyőzték bennünket arról, hogy a világot olyan emberek tömege alkotja, akikre nem vagyunk befolyással. De ha figyelmesen körülnézel, akkor láthatod, hogy nincsenek ilyen embertömegek. Csak én vagyok, meg te, meg te, és te ... Hogy az a tömeg, amelyre a világ értelmezése során folyton hivatkozunk, az egyáltalán nem létezik. Hogy a köztünk lévő szakadékokban nincs ezernyi elfojtott hang, melyek saját akaratukat próbálják érvényesíteni, hanem csak egy ásitó úr tátong, aminek helyén meleg, intim emberi viszonyoknak kellene lenniük, melyeket a tömegről szóló fantazmagória kiszorított. Mindenki a saját életét éli, mondták nekünk. De ha én megszorítom valaki kezét és megismerkedünk egymással, akkor attól a világ is másmilyen lesz.

Majdnem tizenöt évet töltöttem el a vállalati számléltra legalján, mint egy, a komoly tényezők hierarchiájában mellőzött, lenézett valaki. Lenyúzza a lelked, ha nap mint nap ugyanazon intrikák kelepccéjében vergődsz. De volt munkám, aminek köszönhetően megkaptam minden mást is, ami a modern élet velejárója. Barátnőm is volt. Nyolc évig jártunk együtt, de a szakításhoz végül elég volt két sms. A kapcsolatunk ellaposodott, mondhatni. Volt néhány ember, akik a barátnál kevesebbek, de az ismerősnél többek voltak számomra. Szóval valaki, akivel összehasonlíthatod magad, hogy körülbelül tudd, hol tartasz. Amikor otthagytam a munkahelyemet, jelentéktelen személyem nem keltette föl a kollégák irigységét, ezért alig egy hét alatt tökéletesen elfelejtettek. Mike-kal például tíz éven át minden csütörtökön squashoztunk, és tíz évig hallgattam nőgyűlölő agymenéseit. Ha most felhívnám, azt kérdeznél: *ki az*, és ha megmondanám, akkor hangosabban megismételnél: *kicsoda*? A barátnőm kezét azért nem kértem meg soha, mert szinte biztos voltam benne, hogy nemet mondana. Talán peches voltam. Talán másfajta emberekkel kellett volna barátkoznom. Bár a kártyák amúgy is le vannak osztva előre.

Ezen kell valahogy túllépnem. Nem vagyok elég okos ahhoz, hogy meg tudjam mondani, hogyan alakult ki ez az egész – hogy ezért az individualizmus kulturális következményei hibáztathatók-e, amely kitaratóan táplálta a közösségi egó – természetesen hazug – félisten érzetét, vagy a globális rendszer terrorista taktikája, amely a kritikátlan, toleráns viszony veszélye és – ami még ennél is rosszabb – érzéltelensége között ingadozva túl fontos dolgot kreált a társadalmi érintkezésből, vagy valami harmadik dolog a hibás – abban azonban biztos vagyok, hogy elég sokan vagyunk olyanok, akik többet várunk az élettől. Ki kell tárnunk a karunkat. A polgári viszonyrendszer kalodájába való bezárkózás magányossá, sebezhetővé, értéktelenné tesz bennünket, miközben abba az illúzióba ringatjuk magunkat, hogy urai vagyunk saját sorsunknak. A rendszer aljas és ravasz, saját öntudatunk pedig csak egy keserű tréfa.

Ezért kellene összegyűlnünk. De nem akarom propagálni azt az erőt, miszerint, úgymond, együtt el tudnánk pusztítani és/vagy létrehozni és/vagy megváltoztatni a világot. Csak szeretném látni, hogy manapság ki az, aki itt él és jelen van.

Remélem, levelem nem sikeredett túl hosszúvá. Arra szeretnék kérni, hogy olvasd föl néhány versedet a nyár végén tartandó Poetrylitics fesztiválon. Ebből nem származik anyagi

hasznom, és semmilyen kedvezményt nem remélek tőle. A szándékom tiszta és őszinte. Ha eljössz, akkor rengeteg olyan ember is eljön, akinek a költészeted megváltoztatta az életét. Sokan vagyunk olyanok, akik magányosan tengődünk saját reménytelen sorsunkba zárva. Tudom, hogy szereted az egyedüllétet, de kérlek, sokan vagyunk, akik a magányt nem tudják, nem képesek, nem akarják többé elviselni. Csatlakozol hozzánk? Részletesebben is tájékoztatlak, ha/amikor válaszolsz.

Reménykedve, forró üdvözlétemet küldve, türelmetlenül várva válaszodat,
még egy ösztövért öszvér,
örökké a te,
Max Adorcuse-od
(Vaclav Smech)

Azt válaszoltam neki, hogy igen, persze, miért is ne. Annyi ilyen meghívást elhárítottam már korábban, mert mindegyiken érződött, hogy hasznot akarnak húzni belőlem, illetve, hogy valamilyen zakkant közösség vagy kereskedelmi cég önfényezéséről, elit divatmajmok körkörös faszveréséről van szó. Aztán itt ez a szerencsétlen Max. Figyelemmel kísértem a szervezést, már amennyire épp kedvem volt hozzá. Mindent egymaga csinált, pénz nélkül, a pusztá akarateréből. Ha nem lenne ennyire gátlásos és céltalanul önmarcangoló, akkor esetleg még be is jönne nekem, de akkor nem akarnék fölolvadni, csak esetleg ... De nem akarta, hogy megcsókoljam. Ezt, mondjuk, értékelem. Szemérmes lélek, aki arra vágyik, hogy fölfedezzék. Észrevegység. Ez vajon ugyanaz?

És most a szobám padlója újra majd beszakad az ismeretlen történetek súlya alatt. Keresgélek köztük. Megpróbálom őket kitapintani a borítékon át. Az egyik csúnya barna boríték megszúrja az ujjam, mint a rokka orsója. Az áll rajta, hogy Zoja, j-vel. Megfordítom. Semmi. Ez a „j” felpattint egy berozsdásodott zárat, melyről a rozsdaszemcsék szétrepülnek, mint a kalácsról a mazsolaszemek. Otthon. Németül a Traum álmodást jelent. Az otthonomról már régóta nem álmodtam. Ezért hálás vagyok. A „j” félelemmel tölt el. Úgy néz ki, mint egy horog, ami majd beleakad az ajkamba és elvonszol valahová, ahová nem akarok menni. Ahol szándékosan nem voltam már annyi ideje, hogy többé nem lenne szabad fontosnak éreznem. Mint valami megfakult emlék, amit az agy nem tudott lényegtelennek nyilvánítani, ezért rendületlenül veled marad, kitart melletted, hasonlóan az olyan értelmetlen dolgokhoz, mint a benzinkúton való megállás, az eltemetett szerető nevetése, a csokoládépapír és a füstszag ... Még mindig túl gyakran ébredek erre.

Kinyitom. Csak egy repülőjegy van benne, semmi más. A járat holnap kora reggel indul. A sors keze, véletlen hívás. Ki tudja. Bedugom a zsebembe és nem gondolok rá többet. Bár talán nem is lenne olyan rossz. Šiv – hol is van ez valójában?

/

Ludovico kezén a mutatóujj a leghosszabb. Az anyaméhben abnormálisan magas ösztrogénszintnek volt kitéve. Emiatt a homloki agykéreg neuronhálózata ritkább. Amióta az eszébe jut, szereti kínozni az állatokat. Van valami vonzó a szenvedésükben. Talán a tekintetük miatt, mert fogalmuk sincs róla, hogy miért történik ez velük. Fogalmuk sincs. Hirtelen jön rá az érzés, ellenállhatatlanul. Mintha fölfúvódna a tarkója. A fagyasztóban lévő macskák már kőkeményre fagytak. Ürességbe meredő zoknijabok ...

Theodore Robert „Ted” Bundy, ifjabb John Wayne Gacy, Zodiac, David Richard Berkowitz, Mark Chapman, Ludovico Overchild. Még nem teljesen, de nemsokára, ha minden jól megy. A javítás erőszak. Ami törötteen forr össze, úgy is marad.

A lány még mindig alszik. Teste, akár egy átfagyott kis hulla, lepedőbe van burkolva. Süllyed és emelkedik. Ludovico az emberekbe mindaddig csak az erre a célra rendszeresített nyílásokon keresztül hatolt be. Újakat még sohasem hozott létre, legalábbis eddig. A türelem szép erény, ami rózsát terem.

T E B ü D Ö s K U R v A

ADdV ISSzAa VERSEiMEt
KüLÖNBEnELvÁGOMaHAnG
SzÁlAIdaT

Ludovic Ö

A betűket régi újságokból vágta ki és a levelet elküldte a lánynak. Azt nem tudja, hogy elolvasta-e.
(*Nem olvastam el.*)

/

1991. augusztus 6-án Greenwichi középítő szerint 16:00:12 órakor Tim Berners-Lee, az Európai Nukleáris Kutatási Szervezet (CERN) független kutatója az *alt.hypertext* híresoportban rövid összefoglalót tett közzé a Világháló projektről (WWW). Ezzel a bejelentéssel a Web közszolgáltatássá vált. A kortárs történészek többsége (*sic*) 1991. augusztus 6-át a társadalmi-geopolitikai-ideo-illúziós anomália kezdőpontjának tekinti, amely a Nagy Kakofónia néven is ismert.

Egyes mai történészeknek (*sic*) fenntartásai vannak e dátummal szemben, és a Nagy Kakofónia kezdetét inkább 1983. január 1-jére teszik, amikor a TCP/IP (a későbbi Web infrastruktúrája) protokollt felváltotta a NCP protokoll, ami által lehetővé vált a különböző hálózatok (ARPANET, NSFNET ...) egyetlen globális hálózattá – internetté – való összekapcsolása.

Megint más kortárs történészek (*sic*) azt állítják, hogy a Nagy Kakofónia a tranzisztor szabadalmi bejelentési kérelmével kezdődött, melyet Julius Edgar Lilienfeld magyar-osztrák fizikus nyújtott be 1925. október 22-én Kanadában. Az ehhez az irányzathoz tartozó történészek, akik a történelem egyedüli mozgatórugójának a pusztá technológiai innovációt tartják, ennek megfelelően e dátumot tetszés szerint mozgatják előre-hátra a múltban – Charles Babbage, differenciálgép, 1833; Gottfried Wilhelm Leibniz, a Staffelwalze (lépcsős henger) elvén működő számológép, 1672; Blaise Pascal, Pascaline mechanikus számológép, 1642; stb., stb., egészen a római kori abakuszig, melyet a sumérok már i.e. 2400-ban használtak, ezért célszerűbb lenne sumér abakusznak hívni.

Az ettől eltérő felfogást valló történészek, akik a technológiai találmányokat önmagukban nem tekintik igazi korszakos mérföldköveknek, a történelem bakugrásaiban, csavarjaiban és fordulataiban az ember jelenlétét és az anyaghoz való viszonyát is keresik, ami ugyanakkor a metafizika és a szubjektivitás területére tolja át őket, ezért számos tudós komolytalannak tartja e felfogást. E történészek egyetértenek abban, hogy az internet vagy a WWW valóban nagy lépés az emberi kommunikáció terén, de a Nagy Kakofónia természetesen nem jelenhetett meg ilyen későn az emberi történelemben, kezdetét inkább Gutenberg mozgatható nyomóelemes nyomdagépe feltalálásának idejére (1444) vagy a papírgyártás Caj Lun (Han-dinasztia) általi feltalálásának idejére (i.sz. 105), vagy akár az írás kialakulásának idejére (ékírás, mezopotámiai sumérok, i.e. 5300 körül) teszik.

A modernkori történetírás negyedik irányzatához tartozók (*sic*), akiket egyébként senki sem tart igazán történészeknek és amely elnevezés ellen többnyire maguk is tiltakoznak, és ezért inkább modern idő-gondolkodóknak kellene őket hívni (ahogy saját magukat nevezik, a mások által rájuk aggatott elnevezések – modern obskurantisták, kvázi-tudósok, ezo-zofoteristák – helyett), a *Nagy Kakofóniát* felesleges kifejezésnek tartják, banális neologizmusnak, amely olyan koncepciót jelöl, melyet Édouard Le Roy, Vladimir Vernadsky és Pierre Teilhard de Chardin már jóval a III. évezred hajnala előtt kidolgozott: a nooszféra koncepcióját, az emberi tudat szféráját, amely abban a pillanatban keletkezett, amikor a homo sapiens először látott meg valamit és azt mondta magában, hogy *ez a dolog, önmagán kívül, magát a létező dolgot is jelöli*, és a tudományos osztályozás kegyelméből a homo sapiensből – *puff!* – homo sapiens sapiensszé, azaz ma élő, rendkívül tudatos emberré vált.

De térjünk a lényegre. A Nagy Kakofónia fogalma, ahogy azt a nagyközönség értelmezi és ahogy azt az enyhén spicces apa az alábbi módon írná le kíváncsi ötéves fiának: (Apa, apa, mi az, hogy nagy kakofónia?) tudod, kisfiam, egyszer réges-régen, amikor az emberek folyton összevissza beszéltek mindenfélét, egyre hangosabban kiabáltak egymással, és a végén már

nemcsak az nem volt világos, hogy ki, kinek és mit akar mondani, hanem az sem, hogy egyáltalán ki az az én, aki beszél, aztán már a rendőrök se tudták, ki a gonosz és ki a jó ember, sőt a katonák se, hogy kik a honfitársaik és kik nem, és többé senki se tudta, kire hallgasson és mit tegyen, és általában véve is minden teljesen összekuszálódott – tehát ez az 1991. augusztus 6-tól 2011. december 17-ig tartó évtizedeket jellemző kifejezés, amikor megtörtént a Nagy Vágás.

/

Ösztövéér öszvér.

/

– Nos, ha már itt tartunk, vajon a Korán vagy bármelyik másik szent könyv meg tudja mondani, hogy mit kell tenned, ha van egy olyan fivéred, aki állandóan valami ismeretlen cuccal anyagozik, és a legkevésbé sem tudod, hogy milyen komoly a helyzet, lövésed sincs, hogy ez vajon csak egyszerű szórakozás akar lenni, vagy az ügy nagyobb horderejű, ami már a lényegéig hatol, és nem tudod, hogyan kezdj hozzá, mit mondj, kinek mondd el, hogy tudsz neki segíteni úgy, hogy ne vegye rossz néven, mivel, hé, hisz tök normálisnak néz ki, és amikor eltűnik, mindig azt mondja, hogy egy kicsajjal van randija, akinek majd a szájába adja, és amikor visszatér, a mássalhangzói összekuszálódnak, a mosolya félrecsúszott, és ha megkérded, jól van-e, azt mondja, *soha jobban, soha jobban, csak ...*, aztán balra pillant, vagy jobbra, *csak fáradt vagyok*, és újra rád néz, egyenesen a szemedbe, a pupillája normális, és hozzáteszi, *a nők kimerítik az embert, a nők*, te pedig addig vársz, amíg túl késő lesz, amíg valaki leszúrja, vagy ő dőf le valakit és börtönbe kerül vagy koporsóba, és majd mindenki mondhatja, hogy *még ilyet, derült égből villámcsapás*, vagy valami hasonlót, te meg bánhatod, kénytelen leszel befogni a szádat? Vajon a szent könyveknek van egy Gyakran Ismételt Kérdések fejezete is? Vagy részletes indexe? Úgy értem, mit törődjek én azzal, hogy kell viselkednem a rabszolgákkal és hogy kell Istennek tetsző módon eltöltenem az időm sivatagi törzsfőnökként, mikor én a világ legvadabb városában élek, ahol mindenki emancipált és önző és az egekig ér az egója. Inkább meséljen nekem az orgiákról, ahol van, akinek elszakad az óvszere, másvalakinek szétszakad a segglyuka, a harmadiknál meg elszakad a cérna, üvölni kezd és mindent szétver maga körül, te meg csak ülsz a nappaliban és bedugod a füled, nos, vajon meg tudja mondani, mit kell tenned? Hívd a rendőrséget vagy szökj meg? És hová szökj? Vagy egyszerűen vetkőzz le magad is és vedd bele magad a horzsolásokkal teli testek kavalkádjába, kinyújtott nyelvvel és *engem is, engem is* felkiáltással? Hogy mit gondolj azokról a lövedékekről, melyek az éjszaka közepén három centivel a fejed fölött csapódnak be a falba? Nekem úgy tűnik, a ti összes könyveitek teljesen irrelevánsak. Persze nem tudom, nem olvastam őket. Az is lehet, hogy jók. Betépett fivér; lapozz a 250. oldalra! Az emberek – vadállatok; olvasd el az elejéről a végéig. Halálfélelem ... tudod mit, menj el szépen a mecsetbe vagy a zsinagógába, vagy oda, amitek van. Eper és földimogyoró, aztán vedd le a cipődet. Az vajon oké, ha csak papucsban és zokniban leugrom a boltba kenyérért? Hogyan szokjak le a dohányzásról? Az élet minden egyes évvel egyre elbaszottabb. De nem alapjaiban, hanem a felszínen. Már tudom, hogyan hallgassak a szívemre, ahhoz nincs szükségem könyvekre. Én például jól vagyok. Tök jól. Na de, jóember, mi a fasz van a többiekkel?

Marjorie-val a fitness klubban ismerkedett meg az egyik reggeli edzésen, néhány órával korábban. Az anabolikus szteroidok felpumpálták a férfi testét. Amikor Anwar bemutatkozott neki, ő egy pillanatra elhallgatott, majd megkérdezte, hogy mohamedán-e (épp ezt a szót használta), és a bólintására (*bahái, ha pontosak akarunk lenni*) egy monológgal válaszolt. A vallásokhoz kimondottan megvetően viszonyul. A bátyjával él együtt.

– A hitem nem ad útmutatót az élethez – mondja Anwar –, a hitem a kulturális identitásom. Jobb ember vagyok általa. Ha egyszer megtapasztalod a szakadékot, akkor értékelni fogod ezeket a dolgokat. A te kulturális identitásod enyhén szólva vitathatónak tűnik számomra, ha emiatt ennyire felhúzd magad.

– Azt mondtad, az én... *kulturális identitásom*?

Vezetés közben Anwar teljesen nyugodt. Amikor nagy sebességgel mozog a földgolyón, tíz centire a talaj fölött, miközben az egyik lábával erősen nyomja az őt a talajtól elválasztó fémlapot, akkor szabadnak érzi magát. Az útitársainak vérkeringésébe áradó adrenalin nem zavarja. Egy fémdobozban ülve, alig-alig e világ részeként.

– Igen. A kulturális identitásod. Azok az emberek, akik képesek nyugodtan jelen lenni a világban, kényelmesen beágyazódva saját identitásuk páncéljába, többnyire nem panaszkodnak az úgynevezett szent könyvekre.

– Az identitás ... páncélja ...

Szájában e szavak sűrűvé és ragacsossá válnak, hasonlóan ahhoz a dologhoz, amit a nyári szabadság alatt ott felejtettek egy fiókban, és most elkezd iszonyatosan bűzleni akkor is, ha a fiókot nem nyitod ki.

– És ami a szent könyveket illeti, nekem úgy tűnik, gyakran, amikor valaki szent könyvekről beszél, akkor ez alatt egyszerűen egy ember vallásos érzületét érti, még általánosabban mondván a létezéshez való viszonyát, ami tehát azt jelenti, hogy vagy létezhet egy fiktív koncepció, amit embernek hívunk, és olyanak fogadjuk el, amilyen, avagy a magunkhoz való viszonyunkban mindig hátra kell lépni egy lépést, a végtelenségig hátrálva a tükörben látott bármely képpel szembeni gyanakvásunkban.

Zoja lelki felépítésében a sebességtől való primitív félelem azzal az enyhe szellemi izgalommal keveredik, amit azoknak az embereknek a meglepő fölfedezése vált ki belőle, akiket eddig egyoldalúnak tartott.

Marjorie az ablakon át az úttestet nézi, az aszfaltra festett fehér vonalakat, melyek lassacskán elvesztik jellegzetességeiket – a szaggatottságot, szélességet, a színárnyalatok variációit – és egy befelé görbülő bézs-fehér egyenessé olvadnak össze.

Ő egy másik monológot készül elmondani.

– Azt mondom, kulturális identitás. Sőt az ember, mint fiktív koncepció. Ezt kikérem magamnak! Ez egyszerűen sértő. Az anyám Nieuw Rotterdamban született, az apám San-Seoulban. Sehogy se tudom magamnak megmagyarázni, hogy miért akartak gyereket. Azt még megérteném, ha csak egy gyerekük lett volna, a bátyám, ez még lehetett volna egy ballépés, éretlen vágy, az elbaltázott fogamzástól eredménye, eggyel még csak-csak el lehet boldogulni, bedugod valahová és békén hagyod, hogy aztán élhesd az életed a magad kedvére, gondtalanul, na de két gyereket szülni, érted, ez azt jelenti, hogy vagy totál sötét vagy és egyszerűen fogalmad sincs, hogy működik a tested, nem vagy tisztában azzal, hogy ha a farkad nem tudod a gatyádban tartani, és mások szeméremnyílásába dugdosod, akkor e részből egy egészen új tudat türemkedik elő, amelynek a maga módján kell értelmeznie a helyzetet, és valószínűleg mindenki jobban járna, ha ez a tudat nem jönne létre, és amikor ez, figyelj, már másodszor is megtörténik veled, te pedig még mindig a széken gubbasztasz és meredten nézed a farkad a lábad közt, két pár kidülledt szem, az egyik a nőé, aki odébb szintén a lába közé bámul, ahonnan immár másodszor bújt ki egy görögdinnye, és te még mindig nem érted, hogy bizonyos dolgokat egyszerűen nem lenne szabad összedugni, vagy egy gonosz varangyos béka vagy, amelyik szándékosan dörzsöli a fejcskáját a gyufásdobozhoz, hogy egy pillanatra megérezze a kén szagát, hogy aztán elhajítsa az elégett gyufát ... Ne tudom, miért mondom ezt neked. Nem volt benne semmiféle fikció. Csak a vak hús, érted? Vannak olyanok, akik eleve hülyének születnek. Bármiféle útmutatáshoz az a hisztérikus pofon vagy annak abszolút tagadása áll legközelebb, hogy komplex dologként léteznél, és az egyetlen kultúrát a pár hónapja a hűtőben rohadó penészes joghurt képviseli. Mi a bátyámmal lófaszt se kaptunk. A szüleink túl szegények voltak ahhoz, hogy megveszttegessenek bennünket a tömegkultúrával, és túl buták ahhoz, hogy bármi más az eszükbe jusson. Apánk az üzleti érzék teljes hiányában idejét a leggagyibb csalásokban, piramisjátékokban, házaló kereskedelemben való balfaszkodással töltötte, anyánk takarítónő volt, és a két gyereküket a sorsukra hagyták, amíg a vonat el nem ütötte mindkettejüket, levágta tőlük a lábukat, hogy most növényként vegetáljanak egy nyomorékkotthonban és azt képzeljék, hogy még mindig jelen vannak a világban csupán azért, mert egyszer régen, valahol, valahogy két porontyot hagytak maguk után. Én tizenkét éves voltam, a bátyám tizenhét. Fogalmam sincs, hogy voltunk képesek idáig eljutni. De a lényeg, amit mondani akartam, az az, hogy én titeket, a próféták örököseit hibáztatlak, mert az idő zürzavarából kiragadtatok egy tűrhető figurát és a keresztet, ha-ha, átfektettétek a gödrök felett, hogy elfedje az ürességet, amit az élők rátok hagytak. Nincs jogotok fiktív identításra! Ti mind magányos, ellentmondással teli, kétségbeesett teremtmények vagytok, akik markotokban homokot szorongatva, bokáig érő vízben állva a mesékből merítetek erőt ahhoz, hogy embertársaitokat lenézhessétek. Nekem ez a véleményem az egészről.

Anwar az utat figyeli. A forgalom egyre sűrűbb, és ilyen sebesség mellett ébernek és előrelátónak kell lenni. A közlekedés során gyakoriak a kihívások – részeg sofőrök, lovaskocsis amishok, rövidlátó öregek, lendületes manőverek. A vezetés embert próbáló tevékenység. Az idő ilyenkor két síkon zajlik (az autón belül és kívül), a kaotikus interakciók két halmazán belül (az agyban és a forgalomban), az ösztönök és szándékok gyors váltakozásával, úgy az egyénnél, mint a rendszeren belül.

Zoja hátranéz a hátsó ülésre. Marjorie savanyú képet vág. Ő szeszélyesen őszinte.

– Jobb szeretnéd – kérdi –, ha mindenki a saját tökéletlensége miatt szorongana? Az emberiség, mint búskomor emberi roncsok hosszú körmenete? Vajon a valóságba nem lehet vesztes pozícióból beleavatkozni? Szerintem minden pusztá projekció. Látod önmagad szétszakítva, az uniformizált tömeg oldalán. Egyszerűen megváltoztathatnád a perspektívát. Azt mondtad, az identitás egy léket kapott hajó, és az egyén, ha beavatkozik, akkor a koherencia eszköze. Csak meg kell engedned magadnak a beavatkozást. Akkor nem számít, hogy sebezhető vagy-e vagy sem.

– A cselekvés nem teszi teljessé az életemet.

– Az a cselekvés jellegétől függ.

A gumi kidurrant. Anwar hűvösen, precízen reagál rá, fel volt készülve erre az eshetőségre, számított rá, talán épp maga idézte elő azzal, hogy rákoncentrált arra a tényre, hogy ez megtörténhet (bár az ember már hosszú évek óta használja az ok – okozati összefüggés fogalmát, de azzal még mindig gyenge lábakon áll). Forgatja a kormányt, fűgén indexel oldalra, egyszerre figyeli az összes visszapillantó tükröt, aztán a dudáló teherautók és majdnem elütött motoros között biztonságosan a leálló sávba kormányoz.

/

– Ismersz valami vudu varázslatot?

Dolores feláll. A sminkje szétkenődött az egész arcán. Úgy néz ki, mint egy pantomimos, aki lefutott egy maratont és közben szörnyen megizzadt. A haja egy harisnyával van leszorítva. A parókája a földön hever, mint egy elgázolt macska. Ludovico a lábujjaival megfogja és feldobja a levegőbe. Elkapja, beleakasztja az ujját és megpörgeti.

– Add ide, szivi, nézd, hogy nézek ki!

– Mihez kezdesz ilyen állapotban, ahogy kinézel? Mondjad csak, ismersz valami vudu varázslatot?

A lába hanyagul van leborotváltva, találmra kiválasztott helyeken sűrű, erős szőrfoltok meredeznek. Tangában van, oldalt fordulva ujjával tapogatja nemiszervét a szövet alatt. Szoknyát húz fenekére és tekintetével a cipőjét keresi. Mellei apró műmellek, az egyik lejjebb van, mint a másik. Mellbimbói kancsal alkoholistanak néznek ki.

– Mért kellene vudu varázslatot ismernem, szivi?

Csokoládé színű bőrét betegségre utaló fehér foltok pettyezik.

– Hát nem a Karib-szigetéről vagy Jamaicából vagy honnan a bánatból származol, ahol mind tudtok varázsolni? A metszőfogai annyira szétállnak, hogy akár egy kisujjat is közéjük lehetne dugni és integetni vele.

– Most sértődjek meg? Haitin születtem. A vudut elfelejtettük, túl sikeresek voltak a misszionáriusok. Viszont meg tudnák enni, egészben, az emberi húst még mindig szeretjük.

– Igen, láttam tegnap, milyen éhes vagy.

Spontán nevetése zavaróan mély.

– Csinálsz nekem vacsorát vagy bunkó leszel és kidobsz?

– Az attól függ.

– Mitől?

Megigazítja a melltartóját és belebújik egy kék blúzba.

– Hogy elvarázsolsz-e vagy sem.

– De hisz nem értek hozzá.

– Hagyatkozz a hipotalamuszban lévő kollektív emlékezetre! Ha az ükanyáid értettek hozzá, akkor te is értesz, csak elő kell hívnod az emlékezetedből.

– Nem értem, mit beszélsz. Add vissza a parókámat! – Obszcén járásával elindul felé x-lábain.

– Varázsolj el!

– Ludy, az én varázslásom reggel véget ér.
– Vudu bűbájt akarok! – rikoltja Ludovico. Dolores megborzong, szemében egy pillanatra felvillan a félelem.

– Jól van, na, gyere ide!

Ludovico kiül az ágy szélére. Dolores mellételepszik és a slicce felé nyúl.

– Nem így, baszd meg, nem tudod, mi az a vudu?!

– Ludy, nem értem.

– Vér és áldozat és fekete mágia, nem szopás.

– De vért ugye nem akarunk? – mondja Dolores.

– Varázsolj el!

– Add vissza a parókámat!

– Nem.

– Nem tudok varázsolni nélküle.

– Nem hiszek neked.

Dolores elneveti magát és a szemét forgatja. Ludovico feje mögé néz csodálkozva, apró trükk, amit az utcán szokott bevetni, ha egy kuncsaftnak egy csomó pénz van a kezében és azon tanakodik, hogy fizessen-e neki vagy sem.

Ludovico hátrafordul és Dolores hirtelen a paróka után nyúl, csak hogy a másik gyorsabb nála, szinte valószínűtlenül fürge. A parókát odébb löki, elkapja kinyújtott kezét és hátra csavarja durván, fájón. Dolores ijedten fölajdul. Ludovico magához húzza és belesuttogja a fülébe.

– Ha nem akarsz magadtól csinálni, akkor majd én megtanítlak rá, hogy kell ... varázsolni.

Hátrálva kivonszolja a konyhába, lassan imbolyognak kifelé, a feneké minden lépésnél nekiütődik lágyékának, ami felizgatja. Dolores jajgat. A konyhában nekinyomja a pultnak.

– Add ide a kezed!

– Ludy, mi az ördögöt művelsz, engedj el, Ludy, tudod, hogy tudják, hogy veled jöttem el, keresni fognak, hisz tudod, Ludy, a francba ...

Fejét a szekrény szélébe veri.

– Kuss legyen és nyújtsd ki a kezed!

Dolores kinyújtja.

– Tenyérral fölfelé. Felfelé fordítja tenyerét.

Ludovico a fiókból egy kést vesz elő, Dolores zokogásban tör ki. A pengét az ádámcsutkájához szorítja.

– Ha kiabálsz, elvágom a torkodat, érted?

Dolores megadóan fölsóhajt, igen – mondja. Ludovico a késsel végig simítja vállát, felkarját, alkarját, csuklóját, le egészen a tenyeréig, amibe keresztben belevág. A hús egy pillanatra fehéren buggyan ki a kés alól, amíg el nem önti a vér. Összerándul a fájdalomtól, bár Ludovico úgy szorítja, mint a satu.

– Vérünk az van, de ki lesz az áldozat?

– Ludy, kérlek, ne, kérlek, ne csináld – suttogja Dolores.

Nekilöki a fagyasztószekrénynek – Ludy, kérlek, ne! –, és kinyitja. Odabent a kóbor macskák fagyott hullái sorakoznak, groteszk testhelyzetekbe merevedve. Dolores sírva fakad, zokogása hisztérikus. Ludovico megragadja vérző tenyerénél fogva, és kezét benyomja a fagyasztóba.

– Annyi áldozat van, amennyit csak akarsz, ezek már mind voltak az oltáron, ne aggódj, Ludovico mindenre föl van készülve.

A nő tenyerével simogatja a szűrős-szőrös tetemet, véres csíkokat hagyva rajtuk. Dolores tehetetlenségében behunyja szemét.

– Cic, cic, cic! Remélem, hogy ismersz valamilyen bűbájt.

Dolores megrázza a fejét. A fagyasztóból kiáradó metsző hideg enyhíti a vágott seb fájdalmát. Ludovico kihúzza Dolores vérző tenyerét és maga felé fordítja a nőt. A fagyasztó ajtaja becsukódik.

– Tedd a parókát a fejemre, kend össze az arcom és közben csinálj valami vudu bűbájt!

Dolores behunyja szemét, púderrel és szempillafestéssel kevert könnyei lecsorognak

arcán. Ludovico megüti.

– Kinyírlak!

– Ne, kérlek, ne!

– Varázsolj!

Fejére teszi a parókát és vérző tenyerét arcára borítja.

– Abra ... abraka ... hókusz.

– Baszd meg, Dolly, ha nem kezded el azonnal a vudut, akkor kiontom a beledet!

– De mit csináljak, ha nem tudom! – sikolt fel kétségbeesetten.

– Ok, ismételd utánam szótagolva, ok? Dolores hüppög és bólogat.

– Ösz-tö-vér.

– Ösz-tö-vér.

– Ösz-vér.

– Össze-ver.

Pofon. Elfojtott sikoly.

– Ösz-vér.

– Ösz-vér.

– Rendben.

– Rend-ben.

Ludovico elengedi és felröhög. Az arca véres. A kést leteszi a pultra.

– Köszönöm.

Dolores kinyitja szemét, meglepetten körülnéz, és tesz egy lépést oldalt. Amikor Ludovico nem válaszol, vad sprintbe kezd, mezítláb, a parókája nélkül, vérfoltokkal a ruháján, kirohan az ajtón, ki a külvilágba.

/

Úgy tűnik, mindenki eljött, aki számít. Max Adorcuse a sztárokkal van elfoglalva. A Medio ikrek, Kavemen KoleKtive, Sgt. Sange, Rufus Transparency, Obiton Tonga, Mme. Nadir, Zuck de Borg, Sisek, Lillion Flowerss, az Elveszett Gyerekek, Occram Wristcut, Beda Venerabilis JR., Gadfly Ister, Synchro-step Teadélután, CEO (si-i-ou) Birthmark, Mypeace Pepé, OBGYN Aboriginal, Grotto Vergilius, Santa-Claude, Margharet & Maester, Some Meri Slaves, Lobana Bolanja q-inc., Metatrololor ...

Ezek nem közönséges emberek, hanem művészek, techno-mesterek és életbűvészek. Nevük koncentrikus körökben terjed vagy fog ezután terjedni a városban és azon is túl, a határokon túl, az elővárosokban, és azokon is túl, vidéken, és még tovább, az elhagyatott lakókocsikban és rönkházakban és sátrakban és gettókban és erdőkben, és megtölti a fiatalok szívét, kiknek fülkagylójában visszhangzik a lehetőség ígérete. Akárhogy is nézed, még ha kicsi is a valószínűsége, mégha az égbolt időnként le is nyom a földre, mégha ki is megy az erő a lábadból és teljesen megbénít, akkor sem szükségszerű, hogy örökre megmaradj Joe-nak, hogy a szüleiddel, nagyszüleiddel és néhány rokonnal éld le az életed, annak a karikatúrának a foglyaként, amit, mi tagadás, egy tehetségtelen kéz rajzolt. Gyere a városba, mutasd meg magad és küldd el Joe-t a picsába! Hagyd, hogy ott rohadjon meg, a postásra és az érdemtelen nyugdíjra várva. Belefulladás az unalomba és apátiába. A tested egy edény, ne feledd!

Zoja még nem érkezett meg. Az egyre több ember látványa, akikkel eddig még sohase találkozott, akikről viszont már többször hallott annál, minthogy módja lett volna műveiket megismerni, elvette Max bátorságát attól, hogy továbbra is a hangszóróba üvöltözzön. Candy Lipkiss, egy tizenötéves konceptuális művésznő Chattanoogaából, meztelenre vetkőzött és fölmászott egy kocsni napszitta tetejére, ahol most fuvolázik és a dallamot mindannyiszor velőtrázó sikolya szakítja meg, amikor a feneke hozzáér a felforrósodott fémhez. Néhányan összegyűltek körülötte és helyeslően bólogatnak egymás felé, bár egyelőre nem mernek nyíltan egymásra nézni, mivel senki sincs teljesen meggyőződve arról, hogy mindez nem problémás-e kissé erkölcsileg és jogilag. Zoja még mindig nem érkezett meg és őszintén szólva Maxot ez aggasztja. Annak a szörnyű lehetőségnek a gondolata, hogy a 2021-es összeomlást követő időszak legnagyobb átverése szervezőjeként könyvelhetik el, jeges késszúrásként nyilall bele valahol a veséje tájékán. Úgyis eljön, ne aggódj, megígérte, száz százalék. Max megpróbál megszökni a „mondhatni”-t ismételtető bácsika elől, de nem sikerül, a kisöreg kullancsként tapad tá, nyálasan köpködi a sziszegő hangokat és egyfolytában a parallaxisokról

és szimptomákról meg szintézisekről zakatol. Gondolatmenete fonalát Max már rég elvesztette és most, a kellős közepén, már teljességgel lehetetlen újra fölvenni. A gondolata egész máshol jár, mondja magában, és fülét egy másik szféra felé fordítja.

A Gotham Szakszervezet egy hatalmas fekete sátrat állított fel a parkoló közepén. Egy nagyon szemérmes zenész halkan gitározni kezd. Játéka elenyészik az agresszív párbeszédék hangzavarában. Max őt hallgatja.

/

Hatalmas kupac koszos téglá. Egy millió év múlva, az emberek tágabb Brooklyn üledékes rétegeire is úgy fognak tekinteni, mint a fatörzs évgyűrűire? Az utat áporodott szag üli meg. Olyan, mint egy kátrányt evett kutya leheletének a búze. Párolt rizsszemek vagyunk egy serpenyőben. Valaki majd leszűr bennünket. Anwar és Marjorie fiúja gumit cserélnek. Ezzel a közös akcióval elsimították nézeteltérésüket. Mondtam neki, hogy ez lehetséges. Gumicsere közben mind azok vagyunk, akik. Különösen, ha arra gondolok, hogy aznap reggel anyaszült meztelenül láttam, nem volt rajta semmi felesleges. Marjorie nem akar kiszállni a kocsiból. Azt mondja, fél. Mitől? Rossz előérzete van, feleli. Ezzel nem tudok mit kezdeni. A rossz előérzeteket bepakoltam egy bőröndbe és mintegy feledékenységéből, előre megfontolt szándékkal otthon hagytam. A homlokzatok elrejtőztek a kopott, esőáztatta, elfeledett gazdasági propaganda mögé. VASMUNKÁSOK 40, vörös spray-jel írva. Itt már évtizedek óta semmi sem épül. Csak hullik szét, téglánként, egyfolytában, megállás nélkül. Egyetlen rossz lépés, és a ház összedől. Az útkereszteződések úgy néznek ki, mintha valaki – aki már korábban is alkalmatlan volt – véletlenül elszabta volna őket. Még a szemetet is lassan sodorja a szél. Mint egy óriás mosatlan fogai, olyan ez az egész konstrukció. Piros. Emlékszem valaki kósza ötletére, aki a város szívében meg akarta valósítani a Dobj le egy téglát! c. projektet, hogy az emberek gyakrabban nézzenek fölfelé, az égre, az épületek tetejére. Nem sikerült neki. A városlakók nem támogatták. Akkor se, ha a téglák habból lettek volna. Nem tudom, hogy jutott ez most az eszembe ... Ha átnézek a kerítésen, odalent egy bezárt bolt rácsaira festett zöld graffitin azt látom: ZOIA. Milyen utálatos érzés ezt a kisajátítást látni, amikor valaki elveszi a nevedet, hogy általa saját üzenetét hirdesse. Mindenki érti, mit akar ezzel mondani, csak nekem nincs fogalmam róla. Az út fel van túrva. Már senki se próbál tenni valamit. Számomra ez tűnik benne a legszebbnek.

/

Ludovico mögött lángok csapnak a magasba. Lábnyomaiból fekete füst száll föl. Elgörbíti a fényt, mint egy kozmikus jelenség. A levegő kitér az útjából. A maga után hagyott vákuum olyan gyorsan töltődik fel energiával, hogy apró villámok csapnak ki belőle, és a trafikokban ácsorgó sokaság nyakát nyújtogatja az ég felé, mert úgy tűnik nekik, mintha dörögne. Megbotlasz, ha csak egy kicsit is jobban megnézed, vagy nekimesz egy közlekedési táblának, vagy az úttesten átmenve egy régi Cadillac elé lépsz, amit a sofőrnek hirtelen le kell fékeznie és a fékcsikorgás közepette megereszt egy szaftos káromkodást. Az öregasszonyok kiejtik a tárgyakat a kezükből látván, hogy közeledik. A cipőfűzők maguktól kifűződnek. Belelépsz egy lócitromba. Átkozott amishok.

Fehér tunikát visel, ami a saját maga keltette szélben túl gyorsan, szabad szemmel nem látható sebességgel csapkod, mint a légy szárnyacskája. Ez alacsony frekvenciájú rezgést kelt, amely a bipoláris embereket és bizonyos kutya fajtákat – elsősorban a német juhászokat és a dalmatákat – az örületbe kergeti.

Úgy néz ki, mint egy remete, aki új parancsolatokkal tért vissza a hegyről. A gyöngébb elmék nem lesznek képesek ellenállni neki. Minden mozdulata olyan, mint egy születőben lévő kultusz. Az élesebb elméjük csak nagyon coolnak látják. Hogy lesznek vele problémák, az már a harmincötödik emeletről is látszik, ahol Maude és Larry munkaidőben titokban kávézgatnak, fűjják a füstöt és simogatják egymást ott, ahol a legjobban esik. Amikor meglátják, megremegnek az élvezettől.

Az arca, mint az indiánoké, a vér miatt. Ludovico törzsfőnök. Három utcányira a Poetryliticstől percről percre egyre feszültebbé válik. Már hallja a tömeg monoton lüktető moráját, és hazudna, ha nem ismerné be, hogy titáni méretűnek képzelt erekciója varázsvesszőként kormányozza a helyes irányba.

/
Nehéz máshogy mondani ... A Nap lemegy.

Zoja még nincs itt.

Az autópálya e szakaszán lévő kijáratok el vannak torlaszolva az évtized óta halott autóipar megmaradt fémlemezeivel. Ez a valami egykor autópálya volt, de most inkább egy háborús övezethez hasonlít: a sávokban lyukak, rések tátonganak, az aszfalt alatt lévő acélváz föltárukkozott és a keletkezett lyukak szalagokkal vannak körülkerítve, melyek egykor élénksárga színűek voltak, de most már csak halvány rózsaszínűek, ezért az óvatlan, színvak és szándékosan figyelmetlen vezetők sorsa itt halál és feledés (már a közlekedési balesetek, sőt más balesetek sem szerepelnek a fekete krónikában – de ha már itt tartunk, fekete krónika sincs többé). Bár az emberek még mindig kitartanak nyelvük mellett és autópályának hívják e roncsstemetőt, ahol az öreg daruk megtették, ami tőlük tellett, aztán belepte őket a rozsdá. Minden mozdulatlan. Egy öreg Fordot három kamasz (két fiú és egy lány) nagy nehezen, centiméterről centiméterre áttolt a kerítés túloldalára, ahol még éppen sikerült kiszállniuk belőle, mielőtt az a semmibe zuhant volna, és most ott állnak felemelt hüvelykujjal az út mentén, tekintetüket az egyhelyben álló szélvédőkre szegezve, ami sokakat zavarba hoz, akik amúgy szívesen fölvennék őket a kocsijukba, ezért mindenfelé tekintgetnek, csak rájuk nem néznek, és dudálnak és átkozzák a hőséget. Napközben tényleg nagyon meleg volt, de ez össze sem hasonlítható az estével, amikor a fénysugarak ereje gyengül. Olyankor a beton, ami hosszú órákig szomjasan itta magába a meleget, elkezd visszakaádni a fülledtséget a lehült levegőbe.

Fehér tunikában könnyebb, Averroes és az övéi annakidején ezt jól tudták. A tehének jászoljai tele vannak, tevék nincsenek sehol.

– Hány óra? *Ez egy nagyon régimódi kérdés.*

Zoja még nincs itt.

A Nagy Kakofóniáért sokan részben az internetes közösségi hálózatokat hibáztatják, melyek a harmadik évezred elején beszippantották a világ technikailag képzett, elektronikus hozzáféréssel rendelkező lakosságának nagy részét, ami részben igaz, de ha közelebbről megnézed, akkor nem az. Azok számára, akik egy kicsit mélyebbre ásnak, a társadalmi hálózatok hibáztatása olcsó és felületes megközelítés. Mások számára ez józan paraszti ésszel is belátható, világos, mint a Nap. De arról sokan még csak álmodni se mertek, ami valójában történt. Az álmok ugyanis elég önmagukért való dolgok, ami nem igazán passzol össze a világ tényeivel. Hadd áruljuk el most az igazságot! Mindenért a processzorok teljesítménye, a mesterséges intelligencia és a nagyon magas IQ-val rendelkező emberek titkos, bizonyos körökben suttyogva, tiszteletteljesen Ö5T-Ö5W-nak nevezett társasága a hibás.

Képek. Anwar azt mondja: Már egész közel vagyunk, menjetek gyalog, jövök utánatok. Marjorie bólint. Fiúja a gondolataiba merült. Amikor Zoja kiszáll, utána szól:

– Most jutott eszembe, hogy régebben olvastam néhány versedet. *Ki vagyok tömve szalmával. Kiválogattak, mint a borsót.* Marjorie nevet és kiszáll.

– Hová mentek?

Anwar csodálkozva néz rá.

– Nem hallottad, mit mondtam?

Nem válaszol, hanem kiugrik a kocsiból és kiabálva szavalja: *Szakíts, szakíts, szakíts ketté!* Ez te vagy, ugye?

– *Nem, nem igazán. Néha elvész a jelentése. Ezzel persze nincs semmi probléma.*

Zoja még nincs itt. A Kavemen KoleKtive tagjai körbeállnak, vállukon cserzett állatbőr. Amikor búcsúéneket mormognak a Napnak, testükről sárszagú verejték csorog. A Medio ikrek befejezik egymás teljesen értelmetlen mondatait. „Mondhatni” bácsi eltűnt valamerre. Egy visszataszító fickó szintetikus drogokat árul, de az emberek ráripakodnak, hogy takarodjon

vissza oda, ahonnan jött. Max egyre idegesebb. Ha leszáll az éj, akkor az emberek bevonulnak az épületbe, ahol majd föl kell gyújtania a lámpákat. A gitáros rendületlenül játszik. Valaki elért egy határhoz. Valaki más szörnyen magányosnak tűnt. Remény van a levegőben ...

őselőd kezdet Próféta

... szenvedély van a levegőben. A celebritás-kultúra él és virul, sőt felívelőben van. Névtelen emberek töltik ki a celeb-csempék közti fugákat, és ez csöppet sem zavarja őket, örülnek, hogy a dolgokat egyben tarthatják, hogy nincsenek köztük rések, hogy a táj mozgalmas, és senkiről se feledkeznek meg. Valaki a melléhez kapott meglepetésében, másvalaki tapsolni kezdett. A parkoló szélein mozgolódni kezd a tömeg, mintha tűz futna végig a száraz fűben. A bejárat előtti sor emberi kígyóként tekergőzik jobbra-balra, a fejek a taps forrása felé fordulnak, és bár nem tudják pontosan, miért, ők is tapsolni kezdenek. Szeretik Zoját. Szeretik őt.

öröm

Ő.

Fénytölcsérben.